

AUTORKA BESTSELLEROVÉ SÉRIE
DARK ELEMENTS

JENNIFER L.
ARMENTROUT

SLÁVA A SMRT

POD MASKOU LÁSKY
ČIHÁ NĚCO TEMNĚJŠÍHO

SLÁVA
A
SMRT

GRACE AND GLORY

© 2021 by Jennifer L. Armentrout

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Aneta Mrázková, 2025

Cover © Harlequin Enterprises, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6713-7 (pdf)

JENNIFER L.
ARMENTROUT

SLÁVA A SMRT

ZVĚSTOVATEL

DÍL TŘETÍ

přeložila Aneta Mrázková

Všem zdravotníkům, sanitářům a hasičům za jejich neúnavné nasazení a nekonečné množství práce, které odvedli ve snaze zachraňovat životy a udržet obchody otevřené, ačkoli při tom riskovali životy své i svých blízkých.

Děkujeme.

PRVNÍ KAPITOLA

Zayne stál sotva dva metry ode mě a překvapivě chladný červenecový vánek mu pohazoval konečky světlých vlasů na holých ramenou.

Nebo jsem si alespoň myslela, že je to on.

Pomalu totiž přicházím o zrak. Mé zorné pole už se značně zúžilo, takže v podstatě nemám periferní vidění. Nakonec uvidím jen malinkatý flíček. A abych toho viděla ještě míň, vytvořil se mi v obou očích šedý zákal, takže i v centrálním zorném poli vidím rozmazaně a mé oči jsou ještě citlivější na světlo, než by byly bez toho. Mám totiž genetické onemocnění zvané *retinitis pigmentosa* a ani všechna ta andělská krev, která mi proudí v žilách, nedokáže postup nemoci zastavit. Špatně vidím v jakémkoli jasném světle a ve slabém osvětlení to není o nic lepší, takže v noci mám celý svět tak trochu zastíněný a vidím opravdu špatně.

Na trávě v parku Rock Creek, kam jediné světlo dopadalo z pouličních lamp na pěšince za mnou, proto bylo víc než možné, že svým očím nemůžu tak docela věřit.

Před pár dny jsem si totiž navíc prošla fyzickým peklem. Šlehný archanděl Gabriel, známý také jako Zvěstovatel nekonečných monologů, mi rozmlátil tělo na maděru, takže co mi to udělalo s očima, ví jen sám bůh.

Nebo třeba s *mozkem*.

Zayne by klidně mohl být halucinace způsobená poškozením mozku nebo jednoduše zármutkem. Obojí bylo pravděpodobnější, než že tu opravdu je. Protože jak by tu přede mnou mohl stát? Zayne... Bože můj, Zayne zemřel, jeho tělo už se dokonce rozpadlo v prach, stejně jako každý Strážce po smrti. Pouto, které nás spojovalo, dělalo ho mým Ochráncem a dodávalo nám oběma sílu a rychlost, se obrátilo proti nám, jakmile jsem si uvědomila, jak hluboce jsem do něj zamilovaná. Fyzicky ho to oslabilo a Gabriel toho využil. Slyšela jsem Zaynova poslední slova. *To je dobrý.* Na vlastní oči jsem viděla, jak vydechl naposledy. Cítila jsem, jak se ve mně přetrhl provázek, který nás spojoval jako Urozenou a jejího Ochránce.

Zemřel. Byl *mrtvý*.

Ted' však stál přímo přede mnou a já vdechovala vůni čerstvě napadaného sněhu a máty. Ta vůně byla intenzivnější než dřív, jako by letní vzduch kolem nás zničehonic voněl jako uprostřed zimy.

Kvůli té vůni mě na chvíli napadlo, jestli se nedívám na zjevení – někoho, kdo po smrti přešel na druhý břeh. Když duše lidí, které odešly na onen svět, přicházejí navštívit své blízké, pozůstali často ucítit nějakou vůni, která jim zesnulého připomíná. Parfém. Zubní pastu. Doutník. Táborák. Může to být cokoli, protože nebe... nebe má vůni. Voní jako to, po čem toužíte ze všeho nejvíc, a já jsem si víc než cokoli na světě přála, aby byl Zayne naživu.

Právě *ted'* jsem cítila vůni nebe.

Ale i já se svým špatným zrakem jsem poznala, že Zayne není zjevení. Že je z masa a kostí – *zářícího* masa a kostí. Jeho kůže vydávala jemnou záři, což se mu za života nedělo.

Zadívala jsem se do jeho očí, které už nebyly světle modré, a zamotala se mi hlava. Získaly intenzivní, zářivý odstín, jenž připomínal ten kratičký okamžik za soumraku, kdy obloha ztmavne do toho nejhlubšího odstínu safírově modré. Takové oči Strážci nemají, ani jim nesvítí jako noční lampičky. Vybaví se mi, jak Jada kdysi jednu našla na půdě, když jsme byly malé.

Strážci také rozhodně nemají taková křídla, jaká se rozprostírala za Zaynovými širokými rameny. Nebyla to křídla Strážce, která vypadají, jako by byla vyrobená z hladké kůže. Vůbec. Tahle byla pokrytá hustým bílým peřím a protkaná zlatým žilkováním, které zářilo nebeským ohněm – *milostí*.

Na tomto světě i mimo něj jsou mimo Boha jen dva druhy bytostí, které v sobě nosí všemocnou *milost*. Já jsem jednou z nich.

Ale Zayne nebyl Urozený jako já. Ani nepatřil k těm pár lidem s andělem kdesi v rodokmenu, po němž zdědili zředěnou *milost*, která jim buď umožňuje vidět duchy a zjevení, nebo jim propůjčuje jiné okultní schopnosti. Celý život mi říkali, že jsem coby přímý potomek anděla a člověka jediná Urozená na světě. Ale to nebyla tak docela pravda. Existoval ještě Gabrielův syn Suli-en. Toho Zayne ale zabil, čímž jsem asi získala svou výjimečnou pozici zpět.

To všechno bylo teď ale jedno, protože Zayne býval Strážce.

Jediná bytost s takovou *milostí* a křídly by mohl být anděl, ale Zayne nebyl za života ani to. Teď však měl andělská křídla – andělská křídla s peřím, která zářila *milostí*.

„Trin...?“ řekl a já se prudce nadechla. Bože, je to jeho hlas! Připadalo mi, že jsem se rázem roztrásla po celém těle. Ještě před chvílí bych se vzdala čehokoli, jen abych znovu slyšela jeho hlas. A teď jsem ho skutečně slyšela.

Udělal jsem nejistý krok k němu.

„Já tě... cítím.“ Upřel na mě zmatený pohled.

Měl snad na mysli pouto Ochránce? Hledala jsem ten vřelý pocit blízkosti, náznak emocí, které nebyly moje. Nenašla jsem v sobě nic. Žádné spojení mezi námi nebylo. Žádné pouto.

Už nebyl mým Ochráncem.

„Trinity,“ zopakoval tiše a vtom jsem to uslyšela. Tón jeho hlasu. Něco bylo špatně. Zaznívalo v něm více než jen zmatek. „To jméno... něco znamená.“

Srdce se mi na okamžik zastavilo. „Protože je to *moje* jméno.“

Naklonil hlavu tak, že ji skryl stín, já jsem na sobě však stále cítila jeho pohled. Copak... Copak si mě nepamatuje? Pocítila

jsem obavy a strach. Netušila jsem, jak se vrátil ani proč se podobá andělovi, ale pokud se mu stalo něco, co mu pozměnilo paměť, pomůžu mu. Společně to vyřešíme. Záleželo jen na tom, že je naživu. Přiblížila jsem se k němu o další krok, zvedla ruku...

V jednu chvíli stál pár kroků ode mě, ale pak se zničehonic objevil přímo přede mnou a ta jeho obrovská křídla mi zakryla svět za ním. Zayne se pohyboval rychleji, než by to dokázal kterýkoli Strážce. Dokonce i rychleji než já.

Překvapeně jsem ucukla vzad. Někde vzadu v hlavě mi jakýsi hlásek našeptával, že Zayne, který zná můj zrak a ví, jak těžké je pro mě sledovat pohyby, by se takhle nepohnul. Ale zjevně se něco stalo s jeho vzpomínkami a...

Zayne mě popadl za ruku, přikročil ke mně a zhluboka nasál vzduch nosem. Zachvěl se a zvedl hlavu. Vykulila jsem oči. Byl teď tak blízko, že jsem viděla známé linie a úhly jeho tváře, ale viděla jsem je... Viděla jsem je jasněji než dřív, což taky vůbec nedávalo smysl. Jeho křídla zakrývala měsíční světlo a i ty nejbližší lampy nebyly dost blízko na to, aby mi ho umožňovaly tak dobře vidět. Jeho rysy byly příliš zřetelné a... Skutečně vycházela lehká záře zpod jeho...

„Troufáš si na mě, nefilečku?“ udeřil na mě.

Moment. Cože?

Vzhlížela jsem k němu a usilovně napínala všechny smysly ve snaze pochopit, co se děje. „Nefi...?“

Zayne si mě prudce přitáhl k hrudi, až mi začaly protestovat nezahojená kůže i svaly. Celé tělo mi zalilo horko. Jeho ruka mi dopadla na pas tak tvrdě, jako by byla z oceli. Jeho sevření mě drtilo, ale dotyk našich těl ve mně přesto vyvolal jakýsi zkrat, takže se mi okamžitě rozutekly myšlenky a hlasité varovné signály zmlkly. Sklonil ke mně hlavu a já se celá napjala v očekávání. Děje se tu spousta divných věcí, ale on se mě chystá políbit a tomu bych já rozhodně nikdy...

Zabořil mi obličej do vlasů a znovu se zhluboka nadechl. „Tvoje vůně... Zním ji. Láká mě. Proč?“

„Protože mě... ehm... znáš?“ navrhla jsem.

„Možná,“ zašeptal Zayne a chvíli mě jen držel v náruči, až jsem to začala považovat za dobré znamení. „Ale ty... Poznávám tvou *milost*. Je mocná. Jako *milost archanděla*,“ řekl a poslední slovo znechuceně vyplivl, jako by mluvil o nějaké nevyléčitelné nemoci.

Co to má, *do háje*, znamenat?

Otočila jsem hlavu. Paže jsem měla přišpendlené k tělu tak, že jsem jimi nemohla pohnout. „Zayne, to jsem já,“ řekla jsem a marně se snažila pochopit, co se děje. „Trinity.“

Zayne naprosto znehybněl. „Je to něco důležitého – tvé jméno, tvá vůně,“ přerušil mě, znovu se zachvěl a jeho sevření zesláblo. „Cítím toho příliš mnoho. Všechna ta chamtivost a obžerství, odpor a nenávisť. Cítím to *uvnitř*, naplňuje mě to čím dál víc.“

To... To neznělo *ani trochu* dobře.

„Ale voníš úžasně. Omamně. Povědomě,“ zopakoval. Posunul hlavu a já náhle ucítila jeho rty pod uchem.

Zalapala jsem po dechu. Smysly mi zahltil příval protichůdných pocitů. Mé tělo vítalo jeho blízkost, ale můj mozek ani srdce ne. „Pusť mě a společně přijdeme na to, co se děje.“

Zayne mě ale nepustil. Zayne se *zasmál*.

A ten smích... Vůbec se nepodobal tomu krásnému zvuku, který jsem milovala. Zamrazilo mě – a ne z příjemných důvodů. Jeho smích byl chladný, dokonce krutý, a krutosti v sobě přitom přece Zayne neměl ani špetku. „Pusť mě, Zayne.“

„Přestaň mi tak říkat.“

Srdce se mi zadrhlo. „Jmenuješ se tak.“

„Nemám žádné jméno.“

„Ale máš! Jsi Zayne...“

„A pustím tě, až se mi bude chtít,“ přerušil mě. „A víš ty co, nefilečku? Mně se nechce.“

Fajn. Milovala jsem ho celou svou bytostí – víc než cokoli na světě. A měla jsem zrovna značné obavy o jeho psychický stav. Chtěla jsem mu pomoci. Pomůžu mu. Ale začínal mě opravdu štvát.

„Přestaň mi říkat nefilečku,“ řekla jsem varovným hlasem.

„Ale ty jsi nefileček.“

„Jsem Urozená, ale ani tak se nejmenuju. Jsem Trinity nebo Trin.“ Kroutila jsem se a snažila se vyprostit z jeho sevření. Ze Zaynova hrdla se vydral tichý, zvířecí zvuk. „Pusť mě, nebo přísahám Bohu...“

„Bohu? Přísaháš Bohu?“ Znovu se zasmál. „Bůh nás všechny opustil.“

Překvapením jsem ztuhla. Zalila mě divoká směsice úlevy, zmatku, podráždění a něčeho mnohem silnějšího, co mnou otřásl do morku kostí. Poprvé od chvíle, kdy jsem Zayna poznala, jsem v jeho náručí pocítila strach.

Polila mě ledová hrůza a můj osobní poplašný systém na ten příval strachu zareagoval po svém. Hluboko v mém nitru zajiskřila *milost*.

Zayne zasyčel – doopravdy zasyčel – jako rozzuřená divoká kočka. Rozzuřená, obrovská divoká kočka. Přesně v okamžiku, kdy se ve mně probudila *milost*. To už bylo opravdu divné.

Potom nade mnou převzal vládu instinkt. Zkroutila jsem se v pase, nevšímal si bolesti ve všech nezahojených zraněních, zvedla koleno a vrazila mu ho mezi nohy.

Nebo jsem se o to alespoň *pokusila*.

Zayne můj pohyb předvídal. Mé koleno narazilo do jeho stehna. Projela mnou vlna vzteku a rychle vzrůstající paniky. *Milost* mě pod kůží pálila a dožadovala se vypuštění na svobodu, ale já jsem ji potlačila. Zayne je zmatený a právě se vrátil z mrtvých s andělskými křídly, takže jsem mu nechtěla ublížit *příliš*. Moje *milost* by udělala víc než to. Zabíla by ho.

Podařilo se mi vyprostit jednu ruku. Udeřila jsem ho pěstí do čelisti, dost silně na to, aby mě zabořily klouby, a on se usmál. Usmál se, jako bych ho ani nepraštila, a křivka jeho rtů byla úplně jiná než dřív. Z jeho úsměvu byl teď ledový, nelidský škleb.

„Au,“ řekl tiše. „Budeš se muset snažit víc.“

Znovu jsem se rozmáchla a udeřila ho dlaní pod bradu. Zachrčel bolestí a odstrčil – ne, *odhodil* – mě na stranu. S hlasitým vykřiknutím jsem dopadla na zem několik metrů od něj. Stále jsem

byla v tak silném šoku, že jsem novou vlnu bolesti cítila jen tlumeně. Vzhlédla jsem k němu a konečně mi to došlo.

Tohle je Zayne, ale vlastně není.

Zayne by mě nikdy nemrštíil jako frisbee. I kdybych si to zasloužila – a sama dobře vím, že dokážu být extrémně protivná – tohle by Zayne nikdy neudělal. Mohla bych ho kopnout přímo do obličeje, a on by nikdy neudělal nic, co by mi skutečně ublížilo.

Setřásla jsem bolest a zmatek, zvedla se na všechny čtyři...

Rozmazaná šmouha zlatavé kůže a křídel se pohybovala příliš rychle, než abych ji dokázala sledovat pohledem. A pak mě najednou držel za tričko na zádech. Zvedl mě ze země rovně vzhůru. Visela jsem víc než *metr* nad zemí.

No to mě po...

Zayne roztáhl křídla. Byla mohutná a překrásná. A v tu chvíli zároveň vážně děsivá. Držel mě ve vzduchu, jako bych byla batole, které právě ztropilo scénu v obchodě! A to ještě opravdu drobné batole.

To mě už vážně dožralo.

Vykopla jsem a strefila ho do břicha. Rázem mě pustil a já jsem *letěla* k zemi.

Znovu jsem se rozplácla o zem, tentokrát na břicho. Vyrazilo mi to dech a prudce mě zabořilo v žebrech. Jo. Tak *tohle* je teprve pocit hozeného frisbee. Teď už poznám ten rozdíl. Aspoň vím pro příště. Se zasténáním jsem se převrátila a začala se zvedat do sedu. Moc daleko jsem se ale nedostala. Zničehonic stál nade mnou, skloněný těsně ke mně. Ty zářivě modré oči byly jako pichlavé kusy ledu. Z jeho pohledu mě zamrazilo na těle i na duši.

„Zayne, prosím...”

Chytil mě za bradu a prsty mi zaryl do kůže. „Přestaň mi tak říkat.“

„Je to tvoje jméno...”

„Není.“

„Tak jak ti mám říkat?“ zařvala jsem. „Blbečku?”

Jeden koutek rtů se mu zdvihl. „Můžeš mi říkat *smrti*. Co ty na to?”

V mém těle explodovala obrovská nálož hrůzy, ale skryla jsem to. „Co já na to? Že to zní úplně dementně.“

Úšklebek mu ztuhl na rtech.

Rozmáchla jsem se pěstí.

Jeho ruka se vymrštila a chytila mě za zápěstí. Ani ze mě nepustil oči – dokonce ani nepustil mou bradu.

„Tohle mi něco připomíná.“

„Když ti říkám, že to, co jsi řekl, zní dementně? Protože by to mělo...“

„Ne.“ Přimhouřil oči. „Tohle. Boj s tebou.“

„Protože jsme spolu trénovali! Bojovali jsme spolu,“ sypala jsem ze sebe překotně a snažila se u toho zkrotit paniku a vztek. „Ale nechtěli jsme si vzájemně ublížit. Nikdy jsme si nechtěli ublížit.“

„Nikdy jsme si nechtěli ublížit,“ zopakoval pomalu, jako by nemohl pochopit, jak ta slova jdou dohromady. Odvrátil se a zavřel oči. „Tohle není...“ Stisk jeho prstů zesiloval, až jsem se začínala bát, že mi tu bradu rozdrť.

„Ty mě znáš. Jsi *důležitá*.“

Spolkla jsem strach. „Protože... Protože se známe. Jsme spolu. Tohle bys nikdy neudělal. Neublížil bys mi.“

„Ne?“ Teď zněl ještě zmateněji. „Proč ne? Jsi nefil. Proudí v tobě *milost* archanděla.“

„To je jedno. Neublížil bys mi, protože mě *miluješ*,“ zašeptala jsem, zlomil se mi totiž hlas. Oči se mi zalily slzami. „Proto.“

„Miluju?“ Trhl sebou, jako by se popálil, a pustil mou bradu. „Já že tě miluju?“

„Ano. Ano! Milujeme se navzájem, Zayne, a ať se ti stalo cokoli, napravíme to. Společně na to přijdeme a...“

„My?“ Jednou rukou mi stiskl hrdlo tak silně, že jen o vlásek víc a byla bych po smrti. „Neexistuje žádné *my*. Ani Zayne,“ odplivl si. „Jsem *Padlý*.“

Nebyl čas, aby ta slova mohla napáchat nějakou škodu ani abych v nich našla nějaký smysl. Zaynův stisk zesiloval dál a dál, dokud mi vzduch do plic nepronikal už jen po malinkatých doušcích.

Nevěděla jsem, jestli mě zmáčkne úplně, nebo ne. Pokud ano, vrátil se snad z mrtvých jen proto, aby mě zabil? To by bylo zvráceně fér. Kdyby tomu tak skutečně bylo, byla bych samozřejmě mega mrtvá a mega naštvaná, ale taky by mi to zlomilo srdce. Protože až se Zayne probere z toho, co se mu právě děje (ať je to cokoli), vědomí toho, co udělal, by ho zabilo znovu.

Tohle si nezasloužím. A on taky ne.

A tak jsem udělala něco, co se těžko vysvětluje. Bezděčně jsem zvedla ruce. Rozechvělé prsty jedné z nich jsem mu položila na tvář a dlaň druhé ruky mu přitiskla na hrud'. Kůži na kůži.

Zayne zamrkal a ucukl, takže jeho sevření povolilo. Jeho zářivé oči zakalil kratičký zmatený pohled a já jsem se zkroutila na stranu a zhluboka se nadechla báječného kyslíku. Nevěděla jsem, proč mě pustil ani co mu zabránilo stisknout ještě o trochu víc. Byla jsem tak nadšená z toho, že zase dýchám, že mi to v tu chvíli bylo jedno.

Jeho ruka mi sevřela rameno a já se celá napjala, ale on mě jen přetočil na záda. *Téměř* až jemně.

„Co...“ Znovu potrásl hlavou, až se mu prameny světlých vlasů kolem obličeje rozhoupaly. „Proč na mě neútočíš? Proč ses mě jen dotkla? Cítím tvoji moc. Mohla bys se mnou bojovat. Nemohla bys vyhrát, ale bylo by to lepší než tu jen tak ležet.“ Lepší než ho zabít, chtělo se mi říct, ale i mně bylo jasné, že to nemá smysl. Nešlo se s ním domluvit. Mohla jsem vykřičet do celého světa, že ho miluju, a nic by to nezměnilo. Musím se odsud dostat někam do bezpečí, abych měla šanci zjistit, co se to tu sakra děje.

Nechtěla jsem to udělat, ale nebylo zbytí.

Z poutra na stehně jsem vytasila železnou dýku, kterou jsem dosud měla skrytou pod dlouhým tričkem.

„Proč se mnou nechceš bojovat?“ ptal se dál. „Jsi můj nepřítel. Měla bys se mnou bojovat.“

Nad tím, že mě právě nazval nepřítelem, jsem vůbec nebyla schopná přemýšlet. „Nebudu s tebou bojovat, protože tě miluju, ty pitomče.“ Ovinula jsem prsty kolem rukojeti dýky a jeho rysy

se stáhly do výrazu, který nasadil pokaždé, když nerozuměl něčemu, co jsem udělala. Což se stávalo často. Trhalo mi to srdce.

„Promiň,“ šeptla jsem.

Naklonil hlavu na stranu. „Za co se...“

Odrázila jsem se od země a švihla rukou ve vysokém oblouku. Ostří dýky ho zasáhlo pod bradu. Úder jsem vedla tak, aby způsobil jen mělké škrábnutí. Jen abych ho překvapila.

Zayne se zapotácel a jeho krásná tvář se zkřivila do zuřivého šklebu. Chytil se za hrdlo a vyrazil ze sebe řev, z něhož mě zamrazilo až do morku kostí. Vyskočila jsem na nohy a bez zaváhání vzala nohy na ramena. Vyrázila jsem, jako by mě honil sám ďábel.

Běžela jsem dál a dál a v uších mi znělo jen dusání vlastních nohou. Naslepo jsem se prodírala dopravou a téměř srazila k zemi nespočet kolemjdoucích. Nechápu, jak je možné, že mě nerozpláclo žádné auto. Bolelo mě celé tělo, já jsem ale nezpomalila. Ani jsem nevěděla, kam to vlastně běžím...

Pojď za mnou.

Klopýtla jsem. Kolem mě se rozléhal hlas, který rozhodně nebyl můj. Celá zadýchaná jsem zpomalila. Nepříjemně jasné žluté světlo pouličních lamp vrhalo na chodníky zlověstné stíny. Tváře a těla kolem mě byly jen beztvaré šmouhy a z ulice se ozývalo troubení a křik lidí.

Pojď za mnou, Urozená.

Buď jsem se zbláznila, což by dle zcela nezaujatého názoru mé maličkosti bylo v tuto chvíli naprosto pochopitelné, nebo skutečně slyším hlas ve vlastní hlavě.

Ale když člověk slyší hlasy, neznamená to snad, že přichází o rozum?

Pojď za mnou, dítě Michaelovo. Je to tvoje jediná naděje, jak navrátit toho, který pro tebe padl.

Najednou jsem si vzpomněla, jak jsem viděla něco jako hvězdu padající k zemi.

Zayna. Byl to Zayne.

Padlý. Říkal, že je Padlý.

Věděla jsem, co to znamená, ale to nemohla být pravda.

Pojď za mnou.

Ten hlas... zněl jako stvořený z čiré moci. Sama bych si takový nedokázala představit. Nasucho jsem polkla a těkala pohledem kolem sebe. Neviděla jsem nic. Zayne vstal z mrtvých – vrátil se jiný, asi jako se vraceli jiní ve *Řbitově zvířátek*. A s křídly. Ale vrátil se! Byl to on a byl naživu, takže je klidně možné, že v hlavě slyším hlas něčeho reálného.

Teď už je možné cokoli.

Ale i jestli je ten hlas skutečný, jak mám proboha jít za něčím, co nevidím?

Sotva jsem si to pomyslela, uslyšela jsem: *Důvěřuj své milosti. Ví, kam jít. Už jsi v půli cesty.*

Mám důvěřovat své *milosti*? Kdybych nebyla tak vyčerpaná, rozesmála bych se na celé kolo.

A jsem už v půli cesty? Vždyť jsem dosud jen běžela...

A to *naslepo*.

Utíkala jsem, aniž bych věnovala jedinou myšlenku tomu, kam běžím. Stejně jako když jsem se dotkla Zayna. V obou případech převládl instinkt. A instinkt a *milost* jsou jedno a totéž.

Byla jsem ochotná zkusit cokoli, co mi pomůže zjistit, co se se Zaynem stalo.

Znovu jsem se rozběhla. Běžela jsem rovně a v jednu chvíli zabočila doleva. Bez důvodu. Prostě jsem zahrnula za roh a pokračovala dál. Pak jsem zabočila doprava. Spustil se hustý liják. Neměla jsem tušení, kam běžím. Srdce mi bušilo do žebra. Přeběhla jsem ulici plnou aut. Ten hlas už jsem znovu nezaslechla, ale zrovna když jsem se začínala bát, že se mi to celé jen zdálo, uviděla jsem... kostel. Stál naproti mně přes ulici.

Jak jsem se blížila, viděla jsem ho čím dál zřetelněji. Byl kamenný, měl mnoho věžiček a zvoníc a vypadal jako ze středověku. V každé buňce svého těla jsem věděla s naprostou jistotou, že mě cosi zavedlo právě sem. Jak a proč, to jsem netušila.

Když jsem stoupala po širokých schodech a procházela mezi dvěma lampami, zdálo se mi, že ten kostel poznávám. Kostel

svatého Patrika... nebo tak něco? Kříž nade dveřmi se zaleskl ve svitu měsíce a na okamžik se zdálo, že snad září přímo samotným nebeským světlem.

Vstoupila jsem pod výklenek u dveří a mělce se nadechla. Déšť mi stékal po tváři a po oblečení. Na bradě jsem měla zaschlou krev. Byla moje? Nebo Zaynova? Nebyla jsem si jistá. Měla jsem podezření, že jsem si nejspíš zlomila žebro, které se pravděpodobně právě zahojilo, ale necítila jsem žádnou bolest. Možná proto, že jsem toho cítila tolik, že moje tělo nemělo kdy žadonit, abych zpomalila.

„Tak schválně,“ zamumlala jsem, přiblížila se ke dveřím a zastavila.

Zježily se mi všechny chlupy na těle. Cítila jsem tak silnou úzkost, až jsem měla problém polknout. Netušila jsem, co mám čekat, ale otevřela jsem těžké dvoukřídlé dveře a vstoupila do budovy postavené před více než dvěma stoletími. Okamžitě mi po kůži přeběhl elektrický výboj, jako varování, že jsem... někde, kam nepatřím.

Dítě jakéhokoli anděla, natož archanděla, není v kostelech vítané nikdy. I když jsem byla v podstatě stvořena jako bojovník za pánbičkáře. Nemělo by mě překvapovat, že na mě instinkt křičí, abych se otočila a odešla.

Já ho ale neposlechla.

Ztuhla jsem leknutím, když se s vrznutím otevřely malé dveře po mé pravici. Vyšel z nich mladý kněz oděný do bílého roucha s červeným lemováním.

Kývl na mě. „Tudy, prosím.“

Nebyla jsem si jistá, jestli mám být vděčná, že na mě podle všeho čeká, nebo začít panikařit. Vykročila jsem. Beze slova jsem kněze následovala úzkou chodbou. Každých pár metrů se zastavoval, aby zapálil svíčky. Kdyby to nedělal, nejspíš bych narazila do některé ze zdí.

Vchod do hlavní lodi kostela střežila socha svatého Brendana mořeplavce. V jedné ruce držel loď a v druhé hůl. Naproti němu stála svatá Brigita s rukou na srdci.

Když mě kněz vedl ke svatyni, měla jsem děsivý pocit, že mě ty sochy pozorují. Bezděčně jsem se zastavila, jakmile si mé oči poskládaly dohromady střípky toho, co jsem viděla.

Na podlaze klečeli čtyři kamenní andělé s křídly staženými dozadu. V rukou drželi misky s něčím, co jsem odhadovala na svěcenou vodu, protože jsem pochybovala, že sbírají dešťovou vodu nebo něco podobného.

Kněz ustoupil stranou a pokynul mi. Se srdcem až v krku jsem vstoupila do svatyně. Přímo přede mnou visel nad hlavním oltářem čtyřmetrový kříž s ukřižovaným i vzkříšeným Ježíšem.

Ovanul mě mrazivý vánek a můj další výdech se změnil v mlhavý obláček. To bylo... zvláštní. Stejně jako sytá vůně santalového dřeva, která se náhle vznášela v chladném vzduchu. Otočila jsem se. Kněz byl pryč. Zmizel.

No super.

Nechci se rouhat nebo tak něco, ale tohle nebylo místo, kde bych toužila zůstat o samotě. Udělala jsem sotva krok od kamených andělů...

A oni jediným pohybem zvedli skloněné hlavy a natáhli ke mně ruce s miskami.

Panebože, tohle je hotová noční můra. Žaludek se mi sevřel hrůzou a já se zuby nehty bránila nutkání rozběhnout se zpátky chodbou za zvuku skřípajícího kamene. Ruka jednoho z andělů se odlomila od nádoby a pomalým gestem ukázala napravo od oltáře. Přeběhl mi mráz po zádech. Pomalu jsem se otočila.

A zalapala jsem po dechu.

Stál před oltářem, oblečený v jakési bílé tunice a kalhotách, které se rozhodně nedají koupit na Amazonu. Obrisy jeho těla jako by se třpytivě mihotaly, jak postupně nabýval plně fyzickou podobu. Od konečků kadeří tak světlých, že byly téměř bílé, až po bosá chodidla byl tím nejkrásnějším, co jsem kdy viděla.

Otevřela jsem ústa, abych promluvila, ale on rozvinul křídla, která musela mít téměř tři metry na každou stranu.

Byla tak jasná a bílá, že v tlumeném osvětlení místnosti přímo zářila. Pohybovala se nehlučně, ale síla jejich pohybu rozvířila

vzduch a rozcuchala mi vlasy, i když nás dělilo několik metrů. Přimhouřila jsem oči a naklonila se dopředu. Co to má na špičkách křídel? Něco jako...

Bože můj.

Na špičkách křídel měl oči. Stovky očí!

Naskočila mi husí kůže. Stočila jsem pohled zpátky k jeho tváři, ale musela jsem rychle odvrátit zrak. Bylo bolestivé se na něj dívat. Jeho čistota a krása se mi zarývaly pod kůži a dávaly vyniknout každé temné myšlence, kterou jsem kdy měla.

Věděla jsem, co je zač – jaký druh anděla. Trůn.

Podívat se na ně znamenalo odhalit každé tajemství, které kdy člověk měl, a být za každé z nich souzen. Teď jsem byla souzena já. Celým svým postojem, od hlavy nakloněné na stranu až po pohled jasně modrých očí, který jako by mi prostupoval kůží i svaly, mi dával najevo, že vidí *všechno*.

A že nic z toho, co vidí, mu nepříjde ani v nejmenším chvályhodné.

V jeho zářivých očích se zračila smrt. Ne „přejdeš do další fáze života“ nebo „staneš před Perlovou bránou“, ale obrovská prázdnota konečné smrti – smrti duše.

Zhluboka jsem se nadechla a začala mluvit. Anděl otevřel ústa.

Ten uši drásající zvuk otřásl vitrážovými okny a lavicemi a zvyšoval se až k tónu, který by žádný člověk nedokázal vyloudit ani vydržet. Zlomila jsem se v pase a přitiskla si dlaně na uši. Bylo to, jako by se naráz rozezněly tisíce trubek, které mnou otřásly až k samému jádru mé bytosti.

Zvuk se rozléhal svatyní i mou lebkou, až jsem si byla jistá, že mi praskne hlava. Z uší mi vytékalo cosi mokrého a teplého a stékalo mi to po rukou.

Když už jsem si myslela, že to déle nevydržím, zvuk ustal.

Roztřeseně jsem spustila zakrvácené ruce a zvedla hlavu. Anděl se na mě nelítostně díval a dál tiše pohyboval křídly.

„To byl teda zážitek,“ hlesla jsem.

Nemluvil. Ticho se natahovalo k nesnesení.

„Přivola jste mě sem,“ řekla jsem a připravila se na další nadpozemské kvílení. To ale nepřišlo. Nepřišla však ani odpověď. „Říkal jste, že je to jediný způsob, jak Zaynovi pomoci.“

Pořád nic.

A mně povolily nervy. Všechna ta bolest, strach, smutek, a dokonce i radost z toho, že Zayna znovu uvidím, mi zaburácely tělem. „Mluvil jste mi snad v hlavě, ne? Řekl jste mi, abych za vámi přišla.“

Ticho.

„Neslyšíte mě? Praskly vám bubínky z vlastního ječení? Nebo vás to baví? No? Nestačí vám všechna ta sranda z toho, že se Gabriel snaží ukončit svět i nebe? Jděte k čertu!“ Zařvala jsem, až mě zaškrábalo v krku. „Dobře. Chcete tu jen stát a zírat na mě? To umím taky. Nebo ještě líp: co kdybych vyšla ven a začala každému, koho potkám, říkat, že andělé jsou *skuteční*? Můžu to i dokázat. Prostě jim ukážu svou *milost*. Pak jim můžu představit pár démonů, a až s tím budu hotová...“

„To nebude nutné.“ Promluvil sytým, melodickým hlasem, který byl nekonečně laskavý a přitom bez sebemenší stopy lidskosti.

Bylo to v takovém rozporu samo se sebou, že bych si nejraději zacpala uši znovu. „Přišla jsi kvůli tomu, který zemřel, aby tě ochránil.“

Samým překvapením jsem ustoupila o krok vzad. „Ano. Ale je naživu.“

„Já vím.“

„Je s ním něco špatně.“

„Pochopitelně.“

To prohlášení otřáslu každým kousíčkem mého těla. „Co se mu stalo? Jak se sem dostal?“

Trůn naklonil hlavu na stranu. „To, že ti přispěchal na pomoc, byl nezištný a obětavý čin. Učinil tak z nejčistší lásky. Byla mu proto navracena jeho ztracená Sláva.“

„Ztracená Sláva?“ Neměla jsem tušení, o čem to mluví.

Trůn přikývl. „Ale on si zvolil tebe. Zvolil si pád.“

DRUHÁ KAPITOLA

Sotva mi došlo, co Trůn právě řekl, připadalo mi, že se místnost kolem mě začíná točit. Nedávalo to smysl, ale věděla jsem, co anděl myslí tím, že Zayne padl. Věděla jsem, co měl Zayne na mysli, když řekl, že je Padlý.

Nechápala jsem jenom, jak je to možné.

Musela jsem se několikrát zhluboka nadechnout, než jsem dokázala znovu promluvit. „Zayne byl Strážce a můj Ochránce. Jak mohl padnout, když nikdy nebyl andělem?“

Anděl zvedl křídla a nechal je viset ve vzduchu za sebou. „Čím myslíš, že byli Strážci předtím, než byli uvrženi do kamene? Věříš snad, že je Stvořitel přivedl na svět z prosté *nudy*?“

Zamračila jsem se. Ano, přesně tak jsem si to představovala.

„Ne, Bůh se skutečně nenudil. Ti, které nazýváte Strážci, byli kdysi majestátní ochránci člověka, avšak selhali. Podlehli vábení hříchu a neřesti. Padli.“

„Tomu nerozumím. Mě učili, že...“

„Že Padlé ze světa vymýtili Strážci?“ Sotva znatelně se usmál. „Přepsali své vlastní dějiny. Můžeš se jim snad divit, že chtějí skrýt svou hanbu?“ Sestoupil z oltáře. A mně se napjaly všechny svaly v těle. „Pohřbili své činy tak hluboko, že se zrodilo už mnoho generací, které odešly do nebes a nikdy nepoznaly svou skutečnou minulost. Někteří z Padlých byli zbaveni křídel a *milosti* archanděly a Alfami. Jiní utekli do pekla. Ale ti, kteří

neutekli a uznali svůj hřích, se podvolili trestu. Byli pohřbeni v kameni.“

„Zaživa?“ zašeptala jsem.

„Sloužili jako varování, že zlo je všude kolem a může mu podlehnout kdokoli. I andělé boží.“

„Stali se prvními kamennými chrličí.“ Sykla jsem hrůzou nad tou představou, že byl někdo uvězněn do podoby kamenné sochy. „Jak dlouho?“

„Staletí,“ pokrčil Trůn rameny.

Přistihla jsem se, že na něj zírám s otevřenými ústy. Byli zakletí v kámen po *staletí*? Jak se z toho mohl někdo z nich dostat se zdravým rozumem?

„Ale protože démonů přibývalo, Bůh zasáhl a Alfý daly některým z takto pohřbených na výběr – buď budou moci svobodně bojovat proti démonům a chránit člověka, nebo zůstanou pohřbeni v kameni.“

To mi neznělo ani jako možnost výběru, ani jako svoboda, ale tak co já vím?

„Ti, kteří přijali, se stali prvními Strážci. Jejich pravá kamenná podoba měla sloužit jako připomínka a lidská podoba jim byla vrácena, aby mohli splynout s lidmi. Byli zbaveni *milosti*, aby nehrozilo nebezpečí vzpoury a mohli vytvořit celý rod bytostí, které budou nadále chránit člověka a sloužit Boží vůli,“ uzavřel. „Takový je pravý původ Strážců.“

Najednou jsem si vzpomněla na to, co mi řekl princ démonů, když jsme spolu šli do čarodějnické lóže, abych získala zpět jeho familiára Bambi: *Ještěže Strážci Padlé vyhladili už před dávnými věky, co?* Pak se Roth zasmál, jako by věděl něco, co já ne. Roth to věděl! Proto neustále trousil uštěpačné poznámky o Strážcích.

„Počkat. A ti, kteří nabídku nepřijali? Nebo ji nedostali?“ zeptala jsem se. „Jak to dopadlo s nimi?“

„Odpověď na tuhle otázku už znáš.“

Prudce jsem se nadechla. Skutečně jsem ji znala. Jen jsem nechtěla přijmout, že to tak opravdu je. „Jsou stále uvěznění.“

„Ano.“

Bože můj.

Trůn mě pozoroval. „Když Strážce zemře, stane před soudem. Buď je uveden do věčného míru, nebo je mu udělena Sláva. Znovuzrodí se ve své původní podobě.“

Pravda o původu Strážců mi vyrazila dech. A měla jsem k tomu spoustu otázek. Jak to proboha démoni udrželi v tajnosti? Pokud to ví Roth, a já bych se vsadila, že ano, pak jich to přece musí vědět víc. Ale teď záleželo jen na Zaynovi. „Takže když říkáte, že mu byla navracena Sláva, myslíte tím, že se stal... andělem?“

Přikývl.

„Zayne měl křídla – velká, nadýchaná andělská křídla – a měl *milost*. Spoustu. Myslela jsem, že Padlí nemají křídla ani *milost*.“ Tak mi to vždycky říkali, a dokonce to říkal i Roth. Pouze Lucifer si zachoval křídla a *milost*, protože byl vyhozen dřív, než si Bůh uvědomil, že by ho jich měl zbavit.

„Ne všichni dosáhnou vykoupení. Pouze těm, kteří si to skutečně zaslouží nebo jsou shledáni užitečnými, je navracena jejich Sláva a vrácena *milost* a křídla. On byl vybrán,“ zopakoval Trůn. „Bylo mu navraceno vše.“

Otevřela jsem ústa, ale neměla jsem slov, protože mi to právě konečně opravdu došlo. Zayne se stal andělem, skutečným andělem! A pak padl...

Jak to jen mohl udělat?

Měla jsem sto chutí vrátit se do toho parku, najít ho a jednu mu vrazit. Ne že bych si nevážila toho, co udělal. Chtěla jsem ho zpátky. Chystala jsem se jít za samotným Andělem smrti, abych zjistila, co se dá dělat. Ale on se stal andělem na nebesích, do háje! Andělé jsou často vcelku zbyteční, když se to tak vezme. Ale jsou to *andělé*. Netušila jsem, jaké to je, být čistokrevným andělem, ale muselo to být úžasné. Muselo to být jako... návrat domů.

Z toho bych ho nikdy netahala zpátky na zem. Vzedmula se ve mně dusivá vlna emocí. V očích mě pálily slzy. Odvrátila jsem pohled a semkla rty. Jak mi můžou ještě zbývat slzy, když jsem

jich už proplakala tolik? Jak to mohl Zayne udělat? Vidět ho dnes večer bylo jako splněný sen, ale za jakou cenu? On... On pro mě padl. A teď mě podle všeho ani nezná.

„Mělo by se ti chtít plakat,“ prohlásil anděl tiše.

S trhnutím jsem se na něj podívala. V andělově hlase i úsměvu byl smutek, který mě nesmírně překvapil. Vždycky jsem myslela, že andělé nemají emoce, ale v jeho slovech teď zaznívaly naprosto jasně.

„To, co se podařilo Zaynovi, dokázal sám jen málokdo,“ řekl. „Kdybych byl na jeho místě, zůstal bych na nebesích. Pomohl bych uzamknout brány dřív, než by mohla vstoupit první zkažená duše.“

„Zamknout brány?“ Zamrkala jsem, abych zahнала slzy.

Trůn přikývl. „Mnozí z nás cítí, že tento svět,“ rozpráhl ruce, „je ztracen. Že Gabriela nezastavíme. A jediné, co můžeme udělat, je zabránit tomu, aby se jeho nákaza dostala až k nám.“

Nechápavě jsem na něj zírala. „Takže chcete v podstatě vyhlásit karanténu nebes vůči zemi?“

„Ale přesto jsem tady,“ řekl, jako by to omlouvalo skutečnost, že existují andělé, kteří si chtějí umýt ruce nad vlastním průserem jménem Gabriel.

Jediná věc, která mi mohla odvést myšlenky od toho, jak jsou andělé zoufale k vzteku, byla jeho následující slova.

„Zayne dostal na výběr z mnoha možností. Mohl dosáhnout věčného míru. Znovuzrozený mohl zůstat na nebesích a střežit brány. Mohl se rozhodnout vstoupit do nebeského vojska a spolu s ostatními se připravovat na závěrečnou bitvu, která přijde bez ohledu na to, zda Gabriel dosáhne svého. Mohl se rozhodnout vrátit se na zem ve správný okamžik, kdy ho bude nejvíce zapotřebí. Ale on se rozhodl vrátit se k tobě, bojovat po tvém boku teď a navěky, i když jsme ho varovali, že jestli se vrátí, bude Padlý.“ Krátce se zasmál. Znělo to jako vítr na vrcholcích hor. „I kdyby tak jednoznačně nepřiznal nahlas, co chce, nebo kdybychom mu nepředkládali takové možnosti, věděli jsme, že by si našel způsob, jak se k tobě vrátit.“

A nebylo to snad přesně to, co mi slíbil? Že ať se stane cokoli, najde si ke mně cestu?

„Takže padl. A Padlé lze křídel a *milosti* zbavit, pouze jakmile se ocitnou na zemi,“ vysvětlil Trůn.

„Žádný anděl, který má tu moc, se o něco takového v této době nepokusí.“ Na chvíli se odmlčel. „Kromě toho jsme doufali, že i jako Padlý nám bude nadále... užitečný. Že si v srdci zachová, kým byl, a dokáže pomoci porazit Gabriela. Varovali jsme ho před spálením při návratu.“

„Co přesně znamená spálení při návratu?“

„Když padl, ztratil svou Slávu a byl vystaven těm nejhorším aspektům lidské duše. Chamtivosti. Chtíči. Obžerství. Lenosti. Pýše...“

„Hněvu, závisti. Chápu,“ odsekla jsem a Trůn mi věnoval pohled, který by mě téměř jistě zastrašil – kdybych za sebou tedy neměla souboj s Gabrielem a kdyby můj otec nebyl archanděl Michael. „Říkal něco o tom, že toho cítí příliš. Bylo to jako... nevím. Vypadalo to, že mu připadám povědomá, ale to, co cítí, mu nějak bránilo. Zdálo se, že ve mně vycítil *milost*. Zaútočil na mě.“

„To proto, že když padl, byl nejen svědkem lidských hříchů, ale také vystaven hněvu a hořkosti těch, kteří padli před ním.“

Otevřela jsem ústa a zase je zavřela. Já... to jsem si ani nedokázala představit. Neměla jsem šanci pochopit, co Zayne asi cítí.

„Varovali jsme ho, že pád by mohl přetížit jeho smysly a nakazit ho, což by mohlo až vymazat to, kým byl za života. Ale pro tebe byl ochoten riskovat, že se stane něčím tak odporným a zlým, jako jsou ti nejhorší démoni.“

Jeho slova byla bodnutím do srdce.

„Když tě dnes večer uviděl, vycítil tvou *milost*. Vábila ho čistota i tvé pošpiněné krve,“ prohlásil a já jsem ani nedokázala sebrat sílu na to, abych se kvůli té pošpiněné krvi urazila.

„Ve svém rozpolceném stavu a s hněvem a hořkostí všech, kteří padli před ním, tě nejspíš považoval za jednoho z bratrů, již ho svrhli z nebes. Stejně tak se bude dívat i na Strážce. Čím

déle v takovém stavu zůstane, tím spíše bude jednat v duchu násilí, které se mu vsakuje do kůže. Stane se nebezpečím nejen pro tebe a ostatní Strážce, ale i pro nevinné lidi.“ Trůn si povzdechl. „Padlý, jemuž zůstala *milost*, je velmi nebezpečný nepřítel, i když nemá srdce i mysl zmatené. Doufali jsme, že se vrátí bez úhony. Nestalo se tak. A proto jsi tady.“

Ta čtyři slova zněla tak definitivně.

Na hrudi mě tlačila nesnesitelná tíha. A já idiot jsem si myslela, že mé srdce už zažilo všechnu bolest, kterou dokáže unést. To jsem se ale spletla. Stále jsem ho cítila. Lámalo se mi nanovo. Vzdal se všeho, aby mohl být se mnou, a zdálo se, že se strašlivým zásahem osudu změnil v něco, co by se mu hnusilo.

„Takže není žádná naděje?“ zeptala jsem se. Můj hlas zněl slabě a unaveně. „Nevrátí se k tomu, kým byl předtím? Nedostane se z toho?“

Trůn ustoupil a světlo kolem něj začalo pohasínat. „Dokud máš víru, naděje vždy zůstává.“

Víru. Málem jsem se v tu chvíli rozesmála, ale to už bych nejspíš nikdy nepřestala. Ten mladý kněz by mi musel zavolat odbornou pomoc.

Jestli tu ještě někde je. Zdálo se, že se dočista rozplynul.

Trůn začal poblíkávat a mizet, ale ještě naposledy se zhmotnil. „Vedla sis dobře, navzdory svým nedostatkům. Mnozí nevěřili, že svůj první souboj s Gabrielem můžeš přežít.“

Wow. Tak teď z toho všeho mám mnohem lepší pocit.

„Ale tvůj otec v tebe věřil.“

„Vážně?“ Šokovaná nedůvěra mi zněla v hlase jasně jako kostelní zvon. Zdálo se mi, že se znovu usmál, ale s ubývající září jsem jeho rysy viděla čím dál víc rozmazaně. „Proto ti dal jistý dar.“

„Dar?“ zopakovala jsem ostražitě. Nestála jsem o žádný dárek. Chtěla jsem zpátky Zayna. Toho Zayna, kterého jsem znala a milovala. Ne toho pomateného magora, který tam venku dělá bůhvíco.

Určitě dělá něco, co by Zayna dočista zničilo, protože má dobré srdce.

„Ten dar už jsi dostala.“ Anděl natáhl ruku a prsty se dotkl mé tváře. Projel mnou elektrický výboj, který probudil mou *milost*, takže mi zbělely okraje zorného pole. „Je to to, co máš uvnitř. *Milost* a Sláva zároveň. Moc, která přesahuje, co tvoje mysl dokáže pochopit, a přesto jí vládneš. Zasáhni jí srdce uvězněné v chaosu.“

Začalo mi docházet, co říká. Vyvalila jsem na něj oči. „Michaelův meč.“

Ustoupil ještě o krok a oči na jeho křídlech zamrkaly všechny zároveň.

„Chcete snad říct, že mám proti Zaynovi použít Michaelův meč?“ vypískla jsem. „Bodnout ho do srdce? To by ho zabilo!“

„Tvá *milost* nemůže nikdy ublížit tomu, co chováš v lásce. Může pouze navrátit, co bylo ztraceno.“

To znělo jako nějaká pakárna od mistra Jedi. „A to vám mám jako věřit jen proto, že to říkáte?“ udeřila jsem na něj.

Jakmile se *milost* přivolá, ničí. Démona. Člověka. Strážce. Dokonce i anděla. Mám mu snad věřit, že když Zayna miluji, Michaelův meč mu neublíží? I když dokáže proříznout kůži Strážců, jako by to byla vodní hladina? Mishu jsem měla taky ráda a moje *milost* ho zabila.

„Nemáš snad žádnou víru?“

Otevřela jsem ústa, abych odpověděla.

„Odpověď znám.“ Roztáhl křídla a všechny ty oči se upřely přímo do mě. „Byla to řečnická otázka, Urozená. Tobě, dítěti jednoho z nejmnocnějších archandělů, vždy chyběla víra.“ Trůn se na mě usmál. „Je dobře, že Bůh ani tvůj otec nikdy nepostrádali víru v tebe.“

Trhla jsem sebou překvapením. Nezmohla jsem se na slovo.

„Nesmíš selhat, Urozená. Budeš ho potřebovat k poražení Gabriela. Jestli máš porazit Zvěstovatele, budeš potřebovat vše,“ dodal Trůn a mě napadlo, jestli ví, kde jsou právě teď Roth a Layla. Moudře jsem se rozhodla, že do tohoto tématu se nebudu ani pouštět. Kolem anděla se rozlila vlna intenzivní zlaté záře. Oči mi z toho slzely a bolely. „Možná už je pozdě. Mnozí z Padlých byli i přes pohřbení v kameni příliš ztraceni na to, aby jim byla

dána možnost vykoupení. Ve tvém vlastním zájmu doufám, že tomu tak není. Máš teď horší starosti než Gabriela. Tvůj Padlý tě ve svém současném stavu může zabít. Dávej si na něj pozor. Bylo by velmi nepříjemné, kdybys zemřela rukou toho, kdo padl, aby mohl být s tebou.“

Nepříjemné?

Napadalo mě pár mnohem přiléhavějších slov. Strašné.

Srdcervoucí. Zvrácené. Trýznivě bolestivé. Tragické.

Prudce jsem vydechla. „A kdyby to vyšlo...“ začala jsem, ale hned jsem se opravila.

„Pokud se mi to podaří, stane se Zayne znovu andělem?“ zeptala jsem se a srdce se mi sevřelo z úplně jiného důvodu.

Andělé nemají emoce. Nebo jsem si to alespoň vždycky myslela a Gabriel to v podstatě potvrdil. Kdyby se Zayne navrátil do stavu anděla, nezískala bych ho tím zpátky. Nebylo by to jako dřív. Ale byl by v pořádku. Byl by naživu a to... To bude muset stačit.

Trůn si mě několik vteřin mlčky prohlížel. „Mnozí věří, že démoni nejsou schopni lásky. Není tomu tak? Protože nemají lidskou duši.“

Projel mnou záchvěv úzkosti. Čte mi snad myšlenky?

Proboha, to vážně doufám, že ne.

Ale démoni dokážou milovat. Roth miluje Laylu, a přitom je to korunní princ pekla.

Anděl naklonil hlavu na stranu. „Oproti tomu, co je známo a co někteří naši bratři dokonce tvrdí, andělé dokážou prožívat emoce, Urozená. Jen cítíme věci... jinak. Pro ty nejstarší z nás je to těžké, ale nejsme neschopní lásky, chtíce ani nenávisť,“ pokračoval. „Ti, kteří padli, jsou toho důkazem. Gabriel sám je toho důkazem.“

Prekvapeně jsem na něj zírala. Docházelo mi, že má pravdu. Andělé padnou, když podlehnou celé řadě lidských emocí, a Gabriel... ten měl pořádný problém se žárlivostí a hořkostí. Zaplavila mě úleva.

„Ale Zayne by se andělem nestal. Nestal by se ani Strážcem. Zůstal by tím, čím je teď,“ pokračoval Trůn. „Padlý, který je připoután

k zemi, jednou nohou v nebesích a druhou v pekle. Existuje jediný, který byl svržen z nebes a zachoval si svou *milost*.“

Hrudník jako bych zničehonic měla úplně prázdný. „Lucifer.“ „A vidíš, jak to dopadlo s ním.“

S touto nenápadnou, nesmírně znepokojivou zprávou a pravděpodobně tím nejvíc demotivujícím pokusem o povzbuzení v historii Trůn zmizel – a spolu s ním se vytratil i mrazivý vzduch a vůně santalového dřeva. Nevím, jak dlouho jsem tam stála s pohledem upřeným na oltář. Moje mysl se střídavě zdráhala uvěřit tomu, co mi Trůn řekl, že mám udělat, a tajně přitom v koutku duše věděla, že nemám na výběr.

A to bez ohledu na to, jestli měl Trůn pravdu, nebo ne.

Pomalu jsem se otočila. Kamenní andělé se opět skláněli nad svými miskami. Zvedla jsem pohled k lavicím. Nemůžu dopustit, aby se Zayne stal něčím, nad čím by se sám zhrozil. Zrůdou, která by nakonec pošpinila a zničila všechno dobré, čím býval. V žádném případě. Protože pro něj by to byl osud horší než smrt.

Opravdu nemám na výběr.

Těžce jsem vzdechla, ale už s dalším nádechem mě naplnilo pevné odhodlání, které otupilo mou bolest a nahradilo hluboké vyčerpání. V energii, jež ve mně nyní kolovala, se skrývala malá jiskřička naděje, ale nezapomínala jsem, co mě čeká.

Buď Zayna zachráním, nebo ho zabiju. Anebo... zabije on mě.

TŘETÍ KAPITOLA

Bylo toho opravdu hodně, na co jsem se teď potřebovala soustředit. Během nadcházející Proměny, do níž zbývalo už jen pouhých pár týdnů, Gabriel plánoval vytvořit trhlinu mezi zemí a nebem, aby démon Bael a duše, které patří peklu, mohli vstoupit na nebesa. Musím najít způsob, jak bych ho mohla zastavit. To byla moje povinnost coby Urozené – to, na co celý život čekám –, ale věděla jsem, že na to, abych porazila Gabriela, sama nestačím. Proto se Roth a Layla snažili dostat na povrch Lucifera. Proto mi Trůn řekl, že k porážce Gabriela potřebuji Zayne. Měla bych se už honem snažit vytvořit nějaký plán pro případ, že by Roth a Layla selhali, ale teď... má přednost Zayne.

Moje povinnosti budou muset počkat. A je mi jedno, jestli to Boha naštve.

Takže jakmile jsem vyšla před kostel, vytáhla jsem ze zadní kapsy telefon. Ten naštěstí to, jak si se mnou Zayne pohazoval jako s hadrovou panenkou, přežil.

Zamžourala jsem na displej a rozklikla kontakty. Zayne mi kdysi do telefonu uložil číslo na Nicolaie. Prý *pro případ nouze*. Bylo to během jedné z těch nocí, kdy jsme se snažili najít Zvěstovatele a démona Baela.

Jestli tohle není případ nouze, tak už nevím, co by mělo být.

Musím Nicolaiovi a klanu o Zaynovi říct. Co když na něj někde narazí? Pokud si nepamatuje mě, pochybuju, že pozná je.

S těžkým srdcem jsem sevřela telefon pevněji. Nicolai, vůdce klanu Strážců ve Washingtonu, to zvedl hned po druhém zazvonění. „Haló?“

„Nicolai? Tady Trinity,“ pozdravila jsem. Nepřestávala jsem se bedlivě rozhlížet – co kdyby se Zayne zrovna rozhodl, že zůstat v utajení před lidmi není na seznamu priorit. „Potřebuju s tebou mluvit. Naléhavě.“

„Děje se něco?“ zeptal se s obavami v hlase. Když jsem ležela doma a léčila se, spolu s Danikou mě nejednou navštívil. On a Danika spolu totiž... chodí? Strážci spolu ve skutečnosti nechodí. Druží se, sotva se potkají. Ale Nicolai a Danika tu tradici porušili. „Do háje,“ zabručel po chvíli. „To je debilní otázka. Stalo se něco... dalšího?“

„Nooo...“ protáhla jsem a sledovala rozmazané tváře lidí, kteří procházeli kolem s deštníky v rukou, jako by se tak mohli ochránit před deštěm, který teď padal ze strany. Tohle se nedá říct po telefonu. „Tak trochu. A trochu ne. Musím ti to říct osobně.“

„Jsi doma? Můžu tam být za dvacet minut.“

„Nejsem,“ odpověděla jsem. „Myslím, že jsem v kostele svatého Patrika.“

Následovala chvíle ticha. „Chci vědět, co tam děláš?“

„Asi ne, ale všechno ti to povím.“

„Dobře... Vydrž.“ Chvilí se ozývalo jen šustění papírů. Pak Nicolai prohlásil: „Dez by měl být poblíž. Řeknu mu, ať vezme auto a vyzvedne tě.“ Chvilí bylo ticho. Přemýšlela jsem, jestli si vede záznamy o Strážcích na papíře. „Jsi tam sama?“

„Žádní démoni tu se mnou nejsou,“ odpověděla jsem tiše.

„A je to dobrý nápad být tam sama?“ zeptal se.

Mysl jsem měla příliš zaměstnanou na to, aby mě ta otázka rozčílila, tak jsem odtušila jen: „Nejspíš ne. Řekni Dezovi, že na něj čekám.“

Ukončila jsem hovor, schovala se pod výklenek kostela a přemýšlela, jak Nicolaiovi sdělím, že Zayne žije, a všechno ostatní, co s tím souvisí. Pochybovala jsem, že zná pravdu o vlastním původu. Ale Trůn nezmínil, že by to mělo zůstat tajemstvím.

Opřela jsem se o zeď a dál se ostražitě rozhlížela. Ve spáncích mi začínala tepat bolest. Těkala jsem pohledem po neustávajícím proudu lidí a aut a tiše doufala, že si Dez vzpomene, že nemám zrovna nejlepší zrak. Opravdu jsem nechtěla ještě nakonec nastoupit do špatného auta.

Asi o deset minut později se u obrubníku objevilo tmavé SUV a po chvíli se stáhlo okénko u spolujezdce. Neviděla jsem dovnitř, ale ten hlas jsem poznala.

„Trinity?“ zavolal na mě Dez.

Ježíšku na křížku, děkuju, že si vzpomněl. Rozběhla jsem se k němu, ale brzy jsem zase zpomalila, protože ve slabém světle už nedokážu odhadnout vzdálenost mezi schody. Podařilo se mi sejít po schodech dolů, aniž bych spadla a rozbila si pusu. Když jsem přecházela přecpaný chodník, málem jsem do někoho vrazila. Už jsem si zvykla chodit po ulicích se Zaynem, před nímž se chodci rozestupovali jako před nějakou sexy verzí Mojžíše. Vždycky mě vedl, i když šel stále vedle mě, místo aby rozrážel davy přede mnou.

Srdce se mi sevřelo. Otevřela jsem dveře SUV a nastoupila. *Získám ho zpátky, jistojistě*, slíbila jsem si a uvelebila se na koženém sedadle. „Promiň.“ Zavřela jsem dveře. „Jsem promočená na kost.“

„To neřeš,“ mávl rukou. Podívala jsem se na něj. Byl mladý, jen o pár let starší než Zayne. Doma měl ta nejroztomilejší dvojčata, jaká jsem kdy viděla. Holčička Izzy se právě učila přeměňovat. Měla také ve zvyku kousat lidi do prstů u nohou, což bylo překvapivě rozkošné. „Nicolai říkal, že s ním potřebuješ mluvit. Že jde o nějakou krizi.“

Přikývla jsem a připoutala se. „Děkuju, že jsi pro mě při...“ Zarázila jsem se, protože jsem se právě podívala z okénka spolujezdce.

Na obrubníku stál starší muž. Na první pohled vypadal normálně. V tmavých kalhotách a bílé košili by perfektně zapadal mezi ostatní, kteří stáli kolem něj a čekali, až padne zelená na přechodu. Až na to, že neměl deštník a zdálo se, že se ho děšť

vůbec nedotýká. Jen tam stál a díval se na mě. Půlku hlavy měl... propadlou dovnitř a zbyla z ní jen krvavá změť kostí a masa. Díval se na mě a na neponičené pľlce obličeje se mu zračil výraz naprosté hrůzy.

Poznávala jsem ho.

Byl to Josh Fisher – senátor, který Gabrielovi a Baelovi pomohl tím, že koupil školu Na výšině pod záminkou, že ji přestaví na zařízení pro chronicky nemocné děti. Pozemek, na kterém škola stála, je v podstatě Pekelná brána z *Buffy*. Leží přesně uprostřed uzlu magické moci, kde se křžží několik mocných siločar. Gabriel do té školy potřeboval přístup, aby se dostal k tomu, co se skrývá pod ní. Už tam vytvořil portál, který se nakonec stane branou do nebe.

A Gabriel s Baelem si k tomu našli dokonalého pomocníka. Senátor Fisher se bez okolků přihlásil, a to ze zoufalé touhy shledat se se svou zesnulou ženou. Nechtěla jsem ho litovat, ale teď jsem si nemohla pomoci. Už jsem chápala, že taková ztráta a zármutek nad ní dokážou člověka dohnat k nepředstavitelným činům.

Teď byl ale mrtvý. Buď skočil z okna svého luxusního apartmá, nebo z něj byl vyhozen.

„Do hajzlu,“ šeptla jsem.

„Co je?“ Auto se odlepilo od obrubníku. „Co tam vidíš?“

Prudce jsem otočila hlavu a chtěla ho poprosit, aby zastavil, ale senátor Fisher byl pryč. Sakra. Opřela jsem se. Po několika minutách „rozhovoru“ se Zaynem vyklopil všechno, co proběhlo mezi ním, Zvěstovatelem a Baelem. Je ale možné, že si nějaké informace nechal pro sebe – a teď, když byl úplně, ale dočista tuhý, by se o ně třeba podělil spíš.

„Byl tam senátor Fisher,“ přiznala jsem.

Jen několik Strážců vědělo, co jsem zač – a Dez s Nicolaiem k nim patřili. Ještě jeden Strážce ví, že vidím duchy – Gideon. Ale čekala bych, že od toho průšvihů se Zaynem už bude celý klan vědět, že jsem Urozená.

„Vždyť ten je mrtvý... Počkat.“ Podíval se na mě, sotva zastavil na semaforu. „Chceš říct, že jsi viděla jeho ducha?“

„Jo, no... nevypadal moc dobře.“ Přemýšlela jsem, jestli mě senátor hledal, a pořád jsem se rozhlížela po okolí, jestli nezahlédnu nějakou známku po šíleném padlém andělovi. Ne že bych měla nějakou naději vidět ho přicházet, dokud nebude pozdě, ale to je fuk.

„Když je někdo duch, znamená to, že nepřešel na druhý břeh, že jo? A zjevení jsou ti, co přešli a vrátili se?“ shrnul to správně Dez.

„Jo.“ Ledovými prsty jsem si stiskla kolena. „Nemůžu říct, že by mě překvapilo, že na něj Fisher nepřešel.“

„Nejspíš se bojím, kam by se dostal.“

„Bezpochyby.“

Dez chvíli řídil mlčky. Přejeli jsme řeku Potomac a blikající světla města vystřídal tma. Ticho nevydrželo dlouho. „Zvládáš?“ zeptal se.

Přikývla jsem.

„Co zdravotně, jak jsi na tom?“

„Dobře,“ řekla jsem a zaryla si prsty do kolen, abych potlačila výbuch podráždění. Dez to neříkal jen tak ze zdvořilosti. Je opravdu hodný, stejně jako Zayne. Neměla bych se rozčilovat, že se zajímá. „Vypadá to horší, než to je.“

„To jsem rád, protože to upřímně vypadá dost bolestivě.“

„No, ze začátku to nebyla zrovna... sranda.“ Ve skutečnosti to bylo peklo. Nejenže se mi hojila potrhaná kůže a srůstaly roztříštěné kosti. Nejhorší bylo probudit se a uvědomit si, že Zayne je nadobro pryč. Klidně bych prožila tisíc hodin, kdy se moje tělo bude hojit z podobných zranění znovu a znovu, jen abych nemusela zažít tu chladnou, srdcervoucí realitu jeho smrti.

A teď existovala možnost, že si tím budu muset projít znovu. Prudce jsem se nadechla a pustila svá kolena. „Já vím... Víím, že pro tebe Zayne hodně znamenal,“ pokračoval Dez po chvíli a já pevně zavřela oči. Ten pohyb zatahal za citlivou, stále se hojící kůži. „A víím, že ty jsi hodně znamenala pro něj. A on opravdu hodně znamenal pro nás všechny.“ Roztřeseně se nadechl a já se musela vši silou držet, abych mu hned neřekla, co se děje. Ale nechtěla jsem to vysvětlovat víc než jednou.

„Byl...“

Pro mě byl Zayne vším.

Dez si odkašlal. „Byl z nás nejlepší. Myslím, že mu to nikdy nedošlo. A vím jistě, že nechápal, že kdyby převzal vedení po otci, všichni bychom stáli za ním. Bylo nám jedno, co se stalo v minulosti. I když mu chyběla část duše, pořád měl... větší duši než většina z nás.“

Zadívala jsem se na něj. Přála jsem si, aby to slyšel Zayne. Ale Dez ještě dostane šanci mu to říct. Jen ho jednoduše... probodnu Michaelovým mečem.

Bože můj.

Odtrhla jsem pohled a přerývaně vydechla. „Zayna to chvíli trápilo – že nepřevzal roli vůdce klanu. Ale smířil se s tím. Došel k tomu, že se jeho názory čím dál míň shodují s názory většiny Strážců. Nevadilo mu to. Opravdu.“

„To ti řekl?“

„Ano.“

„Řekl ti, že většina Strážců to vnímá tak, že je potřeba zabít každého démona na setkání?“ uhodl. „Ne všichni jsme takoví. Třeba já. Ani Nicolai.“

To už mi došlo, vzhledem k tomu, že v minulosti spolupracovali s Rothem a Caymanem.

„Ale já to chápu,“ pokračoval Dez. „Zvlášť po tom, co se stalo s Laylou. To už nešlo vrátit.“

Ne, to nešlo. Zaynův otec a téměř celý klan se totiž chystali ji zabít, protože si omylem vzala část jeho duše. Vychovali ji a měli vědět, že za jejím jednáním nebyl zlý úmysl, jen hloupost na její i Zaynově straně.

Žárlivost, kterou jsem dřív intenzivně cítila při myšlenkách na vztah Zayna a Layly, byla dnes už dávno pryč. Stejně jako podivná zahořklost z toho, že to já jsem měla být vychována po Zaynově boku.

Na ničem z toho už nezáleželo. Jen mě štvalo, že jsem tím někdy ztrácela čas.

„Mimochodem,“ ozval se Dez, „krvácíš.“

„Cože?“ Zvedla jsem ruku a dotkla se brady. Prsty jsem měla mokré. Takže to *byla* moje krev. Otřela jsem si prsty o džíny. „To nic.“

„Jasně,“ zabručel.

Pak už naštěstí neřekl nic, ale i tak mi připadalo, že cesta do základny Strážců trvá celou věčnost. Když konečně zastavil před mohutným domem, téměř jsem z auta vystřelila. Dez šel hned za mnou. Vyrázila jsem vpřed...

A okamžitě zakopla o první schod, protože jsem ho vůbec neviděla.

Popadla jsem rovnováhu, vzdechla si a opatrně se vydala kupředu.

Dez se přese mě natáhl, otevřel dveře a společně jsme vešli dovnitř. Chvilí trvalo, než si mé oči zvykly na jasné světlo v hale, ale zvládala jsem Deze následovat do Nicolaiovy pracovny.

Cestou jsme minuli několik Strážců, kteří buď odjížděli na noční hlídku, nebo se zrovna vraceli. To, že nás nechali na pokoji, mi napovídalo, že už o mně nejspíš skutečně vědí pravdu.

Měla bych se bát. Byli tam Strážci, kterým se myšlenka na přítomnost Urozené zrovna nezamlouvala. Hodně to souviselo s historií, jež byla z velké části zapomenutá. Ani já jsem o ní neměla tušení, dokud mi ji nevyprávěl Thierry – hlava klanu Poto-macké vysočiny, který mi byl víc otcem než Michael. Zřejmě to souviselo se spojením Strážců a jejich Urozených a skončilo to vzpourou. Celá řada Strážců přišla o život, vazby na Strážce byly zpřetrhány a Urození vymřeli.

Dokud jsem se nenarodila já.

A Sulien.

Ale ten už je mrtvý, takže nic – prostě dokud jsem se nenarodila já.

Dez otevřel dveře a já jsem ze všeho nejdřív uviděla Nicolaie. Nejmladší vůdce klanu seděl za stejným stolem, za jakým často sedával Thierry. Podél obličeje měl docela působivou jizvu, která jen posilovala jeho drsněší vzhled. Image mu dost vy-lepšovala i Strážkyně s lesklými tmavými vlasy, která stála vedle

něj. Žádnou Strážkyni podobnou Danice jsem nikdy nepoznala. V neohroženosti se s ní nemohla měřit dokonce ani Jada. Danika jednoduše odmítala hrát podle zastaralých společenských pravidel a za to, že se ji Nicolai do té pozlacené klíčky nesnažil dostat zpátky, jsem ho měla ještě raději.

Byl tu i Gideon. Stál po druhém boku Nicolaie a v ruce svíral telefon. Zayne ho vždycky označoval za místního experta přes techniku, zatímco já jsem ho měla za místního hackera, co umí všechno.

Bedlivě sledoval každý můj krok. Přemýšlela jsem, jestli myslí na dobu, kdy tu stál s Nicolaiem a Zaynem a poprvé slyšel, že vidím duchy. Říkal k tomu tehdy, že v sobě musím mít zředěnou andělskou krev. Teď ode mě o krok ustoupil, takže už musí vědět, že té krve v sobě mám spoustu.

Nicolai zvedl hlavu a pohodil hnědými vlasy po ramena. Nadechl se, ale Danika ho předběhla. Narovнала se a promluvila hlasem plným obav: „Jsi zraněná, Trinity?“

Mrzelo mě, že jsem si tu krev z obličeje neutřela pořádně. Zavrtěla jsem hlavou. „Je to jen maličkost.“

„Můžu dojít pro sestru,“ nabídla se a odstoupila od stolu. „Teče ti krev z uší. Nejsem lékař, ale to mi nepřipadá jako maličkost.“

Sakra.

Na to jsem taky zapomněla.

„To není potřeba.“ Zrak mi padl na židli. Ráda bych si sedla, ale vzpomněla jsem si, jak moc jsem promočená. Už jsem dnes zničila dost čalounění. „Nic to není.“

Danika vypadala, že o tom vážně pochybuje. „Tak jestli to víš jistě...“ Podívala se na Gideona. „My akorát odcházeli...“

„To ne, nemusíte nikam chodit.“ Založila jsem si ruce na prsou. „Asi bude nejlepší, když to všichni uslyšíte z první ruky.“

„Ať už se chystáš říct cokoli – vysvětluje to, proč vypadáš hůř, než když jsem tě viděl naposledy?“ zeptal se Nicolai.

Našpulila jsem rty. Měla jsem za to, že jsem se oproti minule hodně zlepšila. Na druhou stranu jsem nikde nepotkala zrcadlo. „Ano.“

„Fajn.“ Kývl na židli. „Aspoň se posad'. Je mi jedno, jestli to zamokříš.“

Poděkovala jsem a posadila se. Okamžitá úleva, která mnou projela, byla známkou toho, že Nicolai se asi nepletl, když komentoval, jak vypadám.

„Nevím, jak to říct jinak, tak to prostě řeknu na rovinu,“ prohlásila jsem, když se Dez opřel o zeď. „Zayne žije.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Všichni zkoprněli. Myslím, že nikdo ani nedýchal. Rozhostilo se ticho tak dlouhé, že jsem se to chystala zopakovat, ale vtom se Dez konečně probрал.

„Trinity, to nemůže být pravda,“ řekl tichým, až příliš laskavým hlasem.

„Věř mi: vím, jak to zní, ale je naživu. Viděla jsem ho. Mluvila jsem s ním. *Dotkla* jsem se ho. Je z masa a kostí a má křídla,“ vyjmenovávala jsem. „Je naživu, ale není stejný jako předtím. Je teď padlý anděl, který má stále křídla a spoustu nebeského ohně. *Milosti*.“

Nicolai a Danika na mě nechápavě zírali. Nepodívala jsem se, ale tušila jsem, že Dez i Gideon se na mě dívají stejně.

„A částečně může za tohle,“ ukázal jsem sama na sebe. „A za moje krvácející uši může Trůn, se kterým jsem si promluvila po tom, co jsem se setkala se Zaynem.“

Gideonovi z dlaně vyklouzl telefon a s těžkým zaduněním dopadl na podlahu.

„Asi ho ani ještě nezvedej, protože jsem sotva začala,“ doporučila jsem mu.

„Tak jo,“ zašeptal Gideon.

„Zayne mě našel v parku Rock Creek a vůbec mě nepoznal. Chvilí to vypadalo, že už mě poznává, ale pak to zase nešlo a nakonec se na mě vrhl jako v *Klubu rváčů*. Podařilo se mi utéct – no,

tak trochu jsem ho řízla a utekla. A když jsem utíkala, slyšela jsem v hlavě hlas, který mě navedl do toho kostela.“

Nicolai za stolem pomalu zamrkal.

I když jsem věděla, jak moc mimo to zní, mluvila jsem dál. „Tam jsem uviděla Trůna a hromadu děsivých kamenných andělů, i když ti asi nejsou důležití, jen mě ten jejich pohyb bude pronásledovat do konce života. A ten Trůn mi vysvětlil, co se stalo.“ A pak jsem jim zopakovala všechno, co mi Trůn pověděl, až po to, co musím udělat: že Zayne dostal na výběr, riskoval spálení při návratu na zem, i že ve svém současném stavu vnímá Strážce a každého, kdo má *milost*, jako nepřítele. Řekla jsem jim taky, že Trůn varoval Zayna, že... by se mohl stát rizikem pro nevinné lidi. Když jsem skončila, toužila jsem jen okamžitě vyrazit do ulic a najít ho.

Dřív než se stane tím, před čím varoval Trůn – než udělá něco, co si nikdy neodpustí. „On... znovu získal svou Slávu, což... si nejsem úplně jistá, co znamená, a padl, aby mohl...“ Hlas se mi zlomil a všechny svaly v těle se mi napjaly. Pomalu jsem vydechla nosem, protože mě pálily oči. „Padl, aby se vrátil a mohl bojovat po mém boku – kvůli mně.“

„To je duše,“ hekl Gideon chraptivě. Nechápatě jsem se na něj podívala.

„Sláva je v podstatě ekvivalentem lidské duše, jen u andělů.“

Aha.

To dávalo smysl.

A bylo to tím horší. Znamenalo to snad, že Zayne ztratil duši?

„Sláva je důvod, proč my Strážci máme čistou duši,“ pokračoval Gideon. Vypadal, jako když si potřebuje sednout. „Bez ní by byl...“

Vzpomněla jsem si na Trůnova slova, a zvedl se mi žaludek. „Něco jako přízrak?“

Gideon přikývl. Kdybych neseseděla, nejspíš bych se svezla k zemi. Přízraky jsou lidé, kteří byli po smrti zbaveni duše. Někteří démoni jsou toho schopní. A někdy se to stávalo, když se tu duch příliš dlouho zdržel a odmítal přejít na druhý břeh. Neexistuje